

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גזה	שם פרטי: רוזנברגר
---------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: רוזנברגר		בלועזית: Rozenberger	
שם פרטי איתו נולדתי: גזה		בלועזית: Geza	
שנת לידה: 12/10/1936		מין: זכר	
עיר לידה: סמבולן		בלועזית: ארץ לידה: רומניה	
שם פרטי ושם משפחה של האב: שמעון		שם פרטי ושם נעורים של האם: הלנה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: סמבולן		בלועזית: ארץ המגורים: רומניה	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: טורדה, גרמניה (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית:	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית: Turda	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: טורדה, גרמניה		תאריך השחרור: 1945	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתו עד מתי		שנת עליה: 1960	
		קלוג' במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

היינו 7 ילדים זוג הורים, גרנו בכפר. הייתי בן 7, אני זוכר את כל התהליך, איך נכנסו לנו לבית ואמרו לנו לארוז את החפצים. חלק בעגלות, חלק ברגל בליווי המשטרה.

בשנת 1941 לקחו אותנו בכוח מהכפר אל העיר לודווש, 40 ק"מ מהכפר שלנו. ישבנו שם שבועיים, זה היה מחנה ריכוז. משם גירשו אותנו לטורדה, ראש העיר בלודווש לא רצה לקבל יהודים. בטורדה היינו במחנה ריכוז, היו שם כמה מאות יהודים ונשארו שם עד סוף המלחמה.

הביגוד והאוכל הגיעו דרך הג'וינט, הם דאגו לנו במחנה. היה מפעל ענק שלא פעל ושם ריכזו אותנו. אחותי נולדה במחנה, אבל חיינו בנפרד, כלומר ההורים נלקחו לעבודות וגם אני עבדתי בעיקר בתחנת רכבת. היו שתי מסילות רכבת והיינו מעבירים את הציוד מרכבת אחת לשנייה. המלחמה פגעה גם בלימודים, אז כולנו היינו אנשי עבודה.

במחנה היינו יורדים לחכות בתור לאוכל או למקלחת, היו כ-200-300 איש שישנים אחד על יד השני, צפיפות, כל מה שהיה מפריד בין המשפחות היה וילון.

את אחד האחים הגדולים הגרמנים תפסו ולקחו אותו לעבודה. הוא נעלם ולא ראינו אותו כשבוע. הוא הצליח לברוח וסיפר לנו שלקחו אותו לעבוד בשדות. כשנכנסו הרוסים גם הם תפסו אותו. הוא היה המפרנס היחידי במשפחה בתקופה שהיינו במחנה. המשפחה של אימא שהייתה בצד של ההונגרים נספתה כולה על ידי ההונגרים.

נא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר המלחמה עברנו לעיר קלוג' ומשם עלינו לארץ ב-1960. בקלוג' הג'וינט דאג לנו לבתים של יהודים שלא חזרו. העיר הייתה בשלטון הונגרי, יותר אכזרי, זה היה ברומניה אבל בשליטתם. כל היהודים בעיר הזו נספו.

חזרנו לבית ספר, למדתי מקצוע ועבדתי במכונאות, התגייסתי לצבא הרומני, את היהודים לקחו לעבודה כך שגם שם עבדתי במכונאות וגם בתור נהג אחרי השחרור עליתי לארץ. הוריי עלו לישראל בתחילת 1960 ואני יותר מאוחר באוקטובר.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגעתי לקריית שמונה ישר מהאונייה. ישנתי שם לילה אחד ולמחרת הגעתי אל הוריי באשקלון. הייתי אזרח עובד צה"ל משנת 1960-1963. ב-1963 הייתי נהג בחברה פרטית שם עבדתי עשר שנים. אחר כך נכנסתי לעבוד במוסך שם אני עובד עד היום. התחתנתי ב-1964 ויש לי שלושה ילדים: 2 בנות ובן. הבנות באשקלון, הבן בצור משה, כולם נשואים וכיום יש לי 9 נכדים.

הסיפור נכתב על ידי גזה רוזנברגר

אשקלון, נובמבר 2009